

lig Vielse? Det tror jeg ikke. Jeg tror, der vil blive et stadig voksende Antal, der ikke vil forlange kirkelig Vielse, og saa synes jeg, det er ejendommeligt ved Siden af den Form, man har givet i Lov af 13de April 1851, at give en anden Form, ved hvilken man gaar frem som ved en Notarialforretning og regner den kirkelige Velsignelse med, naar Talen er om lovligt Ægteskab. Jeg tror, at mange unge Mennesker, som ikke endnu ere komne til Eftertanke, ville tænke som saa: Have vi kostet 6 Kr. paa den Historie, saa faar det være nok. Vi have ikke Raad til og behøve ikke at koste mere paa den Sag. I det hele taget tror jeg, at man ved at fastsætte en saadan Betaling her ligefrem med fuldt Overlæg afholder Folk fra at begære Kirkens Velsignelse over deres indgaaede Ægteskab. Jeg vilde derfor ønske, at det kunde blive helt frit, baade den borgerlige Indstiftelse hos Præsten og den kirkelige Velsignelse i Kirken. Den ærede Ordfører afbildede i Forgaars for os, hvorledes Stillingen var under den gamle Trolovelse; han sagde, at da var Tilstanden saadan, at de unge opfattede sig som rette Ægtefolk, saa snart de vare indskrevne hos Præsten, og der var lyst første Gang. Saadan sagde den ærede Ordfører, og hans Betragtning var vistnok den, at dette var Eftervirkninger af den gamle Lovgivning. Jeg tror paa ingen Maade, at det forholder sig saaledes; men naar nu den ærede Ordfører sagde, at det maaske var derfor, man greb til at afskaffe den gamle borgerlige Trolovelse, hvorledes kan den ærede Ordfører saa ønske den gamle borgerlige Trolovelse tilbage igen? Thi det er det, den ærede Ordfører har sagt; „det er det“, siger han, „og kun det, som her søges genoptaget“. Jeg tror, at den ærede Ordfører da vil opnaa, hvad han ikke ønsker at opnaa, nemlig, at der atter opstaar Uvished om, naar det Tidspunkt er indtraadt, da to Mennesker kunne betragte sig som rette Ægtefolk, om det er, naar de have skrevet deres Navne i Kirkebogen, eller det først er, naar Præsten i Kirken har lyst Velsignelse over deres Ægteskab. En saadan Uvished skulde dog nødvendig kaldes frem paa ny. Maaske jeg tør gøre en Bemærkning til den højtærede Kirkeminister. Han talte om, at den omtalte ejendommelige Opfattelse angaaende det rette Tidspunkt for, naar et Par Mennesker vare Ægtefolk, endnu var „i høj Grad“ udbredt blandt Landbefolkningen — ja, den højtærede Kirkeminister brugte det smagfulde Udtryk Almuen. Jeg maa protestere mod en saadan Udtalelse af den

højtærede Kirkeminister. Jeg tror ikke, at denne Opfattelse er i højere Grad udbredt blandt Landbefolkningen, end den er blandt andre Samfundsklasser; under alle Omstændigheder skal man vogte sig for at udslynge den Slags ubeviselige Beskyldning mod en enkelt Samfundsklasse. Og selv om det var saaledes, at den nævnte Opfattelse var udbredt blandt Landbefolkningen, saa er det aldeles ikke nogen som helst Maalestok for det sædelige eller moralske Stade, hvorpaa Landbefolkningen staar; ikke i fjerneste Maade! — Jeg tror altsaa, at man med et Forslag som dette vil opnaa, at man faar, som jeg sagde, to forskellige Former for Indgaaelse af borgerligt Ægteskab ogsaa i saadanne Tilfælde, hvor man slet ikke bagefter søger til Kirken; og samtidig dermed vil man utvivlsomt skabe Ægteskaber, som i Befolkningens Øjne have forskellig Værdi, og det er jo netop det, den ærede Ordfører og ogsaa jeg slet ikke ville, at vi paa nogen Maade skulle skabe. — Jeg maa have Lov til at udtale min Paaskønnelse og min allernøjeste Tilslutning til de Bemærkninger, der kom fra det ærede Medlem for Holbæk Amts 4de Valgkreds angaaende Gebyret. Jeg tror, at disse Bestemmelser om Gebyret ere et meget farligt Punkt. Jeg tror, som jeg sagde, at skulle unge Mennesker navnlig i de større Byer betale 6 Kr. for at blive Ægtefolk, ja, saa raasonere de som saa: Saa ville vi ikke betale mere, saa ville vi ikke søge kirkelig Vielse. Vi skulle ikke paa den Maade planmæssigt arbejde paa at fjerne Folk fra Kirken af økonomiske Grunde, saa det er en meget farlig Bestemmelse. Det er rigtigt, som den ærede Rigsdagsmand sagde, at det har alle en Kopskats uheldige Egenskaber; det falder forholdsvis tungt paa dem, der kun eje smaa Midler, og det falder netop paa en Tid, da de have Brug for alle de Midler, de kunne skaffe til Veje. Ærede Herre ville erindre, at der her i Folketinget sidste Vinter førtes en meget stærk Diskussion om, hvor mange Penge to unge Mennesker af Landarbejderklassen vare i Stand til at skaffe til Veje, til det Tidspunkt, da de vilde indgaa Ægteskab, og det blev hævdet, at mere end 400 Kr. kunde en saadan Karl og Pige ikke skaffe til Veje. Nu vel, lad os sige, at de eje 400 Kr., saa have de at betale 1½ pCt. af hele deres Formue for at blive ægteviede. Jeg tror nok, det er en Urimelighed, og jeg vil derfor indstændig anbefale, at Folk kunne blive ægteviede uden Betaling og i Særdeleshed, at de kunne modtage Kirkens Velsignelse,